

Republika Hrvatska
Županijski sud u Šibeniku

17-11-2022

KŽ-124/2021

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Šibeniku, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda, Jadranke Biga Milutin kao predsjednice vijeća, te sudaca Ive Vukelja i Branka Ivića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Marijane Lokas kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Antuna Gorete i dr. zbog kaznenih djela iz 345. st. 3. i 1. Kaznenog zakona (Narodne Novine br. 110/97, 24/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03 – Odluka Ustavnog suda, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08, 57/11 – dalje u tekstu: KZ/97) i dr., odlučujući o žalbi Općinskog državnog odvjetništva u Osijeku podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Osijeku br. 40 K-270/2015-135 od 2. ožujka 2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25. kolovoza 2022. godine,

riješio je

Prihvaća se žalba ODO Osijek, ukida se prvostupanjska presuda, te se predmet vraća sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje, pred drugim predsjednikom vijeća.

Obrazloženje

1. Presudom Općinskog suda u Osijeku br. 40 K-270/2015-135 od 2. ožujka 2021. godine, u toč. I izreke prvostupanjske presude, temeljem čl. 453. toč. 3. ZKP/08 oslobođeni su od optužbe I.okr. Antun Goreta da bi počinio kazneno djelo protiv službene dužnosti, pronevjere iz čl. 345. st. 1. i 3. KZ/97, opisano pod toč. I izreke te presude, zatim kazneno djelo protiv sigurnosti platnog prometa i poslovanja, sklapanjem štetnog ugovora iz čl. 294. st. 1. i 2. u vezi s čl. 61. KZ/97, opisano pod toč. II izreke, te II.okr. Ljubica Brač, kazneno djelo protiv sigurnosti platnog prometa i poslovanja, zlouporabom ovlasti u gospodarskom poslovanju, iz čl. 292. st. 1. i 2. toč. 2. KZ/97, opisano pod toč. III. izreke, te III.okr. Pero Pačarić zbog kaznenog djela protiv sigurnosti platnog prometa i poslovanja, zlouporabom ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292. st. 1. i 2. toč. 2. KZ/97, opisano pod toč. IV izreke presude.

2. U toč. II izreke prvostupanjske presude, temeljem čl. 452. toč. 6. ZKP/08 protiv I.okr. Antuna Gorete odbijena je optužba da bi počinio kazneno djelo protiv vjerodostojnosti isprave, posebni slučajevi krivotvorenja isprave iz čl. 313. st. 1. toč. 3. u vezi čl. 311. st. 1. i 2. KZ/97.

3. Temeljem čl. 158. ZKP/08 oštećenik Lenerz d.o.o. Đakovo s imovinsko-pravnim zahtjevom je upućen u građansku parnicu.

4. Temeljem čl. 149. st. 1. ZKP/08, naloženo je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

5. Protiv te presude, žalbu je u odnosu na oslobađajući dio presude uložilo ODO Osijek zbog bitne povrede odredaba ZKP iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08, te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz čl. 470. st. 1. ZKP/08, s prijedlogom da se žalba prihvati i prvostupanjska presuda ukine, te vrati na ponovno suđenje i odlučivanje.

6. Odgovor na žalbu nije podnesen.

7. Više državno odvjetništvo ŽDO Šibenik nakon dužnog razgledavanja u smislu čl. 474. st. 1. ZKP/08, vratilo je spis ovom sudu.

8. Žalba je osnovana.

9. Državni odvjetnik u svojoj žalbi tvrdi da bi bile počinjene bitne postupovne povrede iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08, i to da bi presuda bila nerazumljiva, proturječna sama sebi i razlozima presude i da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

9.1. Iz obrazloženja tog žalbenog osnova državnog odvjetnika proizlazi da nije na uvjerljiv i logičan način obrazloženo zbog čega sud ne poklanja vjeru ispitanim svjedocima, da nije uzeo u obzir rezultate financijsko-knjigovodstvenog nalaza i mišljenja, da je samo interpretirao obranu okrivljenika i iskaze svjedoka, a da obranu okrivljenika nije doveo u međusobnu vezu sa iskazima svjedoka, priloženim isplatnicama, ugovorima i nalazom i mišljenjem vještaka financijsko-knjigovodstvene struke. Tako žalitelj u žalbi citira što proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka, nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka, zaključenih ugovora, pa ustvari osporava prvostupanjsku presudu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

9.2. Naime, prvostupanjski sud je svu trojicu okrivljenika oslobodio od optužbe za kaznena djela koja su im stavljena na teret temeljem čl. 453. toč. 3. ZKP/08 i za što je u prvostupanjskoj presudi i dao svoje obrazloženje. Zbog toga ovo vijeće smatra da prvostupanjska presuda nije nerazumljiva niti proturječna sama sebi, niti razlozima presude, ali ono obrazloženje koje je dao prvostupanjski sud u odnosu na svu trojicu okrivljenika potpuno je pogrešno i ne proizlazi iz izvedenih dokaza koje sud nije u cijelosti analizirao niti ocjenjivao, tako da su doista ti zaključci pogrešni, a žalba državnog odvjetnika u dijelu zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu zbog bitne postupovne povrede nije osnovana.

10. Tako prvostupanjski sud u odnosu na I.okr. Antuna Goretu na str. 13 i 14 presude obrazlaže iz kojih razloga ne bi bilo dokazano da bi ovaj okrivljenik bio počinitelj kaznenog djela pronevjere iz čl. 345. st. 1. i 3. KZ/97, opisanog pod toč. I izreke prvostupanjske presude, te kaznenog djela sklapanja štetnog ugovora iz čl. 294. st. 1. i 2. u vezi čl. 61. KZ/97, opisanog pod toč. II izreke prvostupanjske presude, tvrdeći da je isti u cijelosti postupao u okviru prokure koju mu je izdao vlasnik firme Lenerz d.o.o. i njegovim nalogima, da je u utuženom razdoblju uvidom u financijska izvješća u potpunosti prikazano financijsko poslovanje društva, koje da je namirilo sva davanja koja proizlaze iz poslovanja društva, posebno porezna davanja prema Republici Hrvatskoj i da je takva izvješća prihvatila FINA.

11. Posebno obrazlaže i to da je prestankom odnosnom brisanjem iz registra firme Lenerz d.o.o. prestala važiti i punomoć koja je izdana punomoćniku oštećene, da više to nije oštećena osoba, već da je to mogla biti samo stečajna masa, da sve radnje koje je poduzimao punomoćnik oštećene bi bile ništavne, jer da nema uopće osobe oštećenika, da nije preotvoren stečajni postupak, da nije registrirana stečajna masa, a niti da je stečajni sudac donio rješenje o upisu tako pronađene nove imovine na ime stečajne mase.

12. Nadalje, da je ovaj okrivljenik postupao u okvirima ovlaštenja iz prokure, da uprava oštećene nije osporila niti imala primjedbe na završne račune, da nakon prestanka prokure nije izvršena primopredaja, a iz korespondencije s vlasnikom oštećene firme Manfredom Lenerzom, koja da je datirana prije podnošenja kaznene prijave, također proizlazi da nema primjedbi na rad I.okr., te da mu je čak i priznao dug društva prema istom iz osnove obavljanja rada za trajanje prokure.

13. Iz svih tih razloga da prvostupanjski sud nije mogao na nedvojben način utvrditi da bi I.okr. Antun Goreta uzeo za sebe i zadržao novac ostvaren poslovanjem Lenerz d.o.o. u iznosu 2.074.964,04 kune, a niti dokazana namjera postupanja s ciljem počinjenja ovog djela, jer da je i sam vještak financijsko-knjigovodstveni utvrdio postojanje niza isplatnica koje glase na ime oštećenika, tada vlasnika i jedinog člana uprave i na kojim isplatnicama da nema potpisa I.okr. Antuna Gorete, a time niti jedne indicije da bi ijedan iznos iz tih isplatnica I.okr. zadržao za sebe. Uz to, zaključuje prvostupanjski sud, da je oštećeniku isplaćivano na ruke u gotovini, a da iz vještva proizlazi da su i na privatni račun oštećenika u Njemačkoj uplaćivani iznosi novca i to u ukupnoj vrijednost od 2.727.634,79 kuna, a na temelju nekakvih ispostavljenih računa, i da je ostalo nerazjašnjeno zašto je oštećenik Manfred Lenerz kao fizička osoba ispostavljao račune svojem trgovačkom društvu.

14. Vezano za kazneno djelo pod toč. II zaključuje prvostupanjski sud da I.okr. nije sklapao nikakve ugovore izvan ovlasti naznačenih u prokuri, niti da je to činio bez ovlasti vlasnika društva Lenerz d.o.o., a slijedom toga niti davao naloge za plaćanje fiktivnih računa, već samo za usluge koje su i obavljene, pa tako i u konkretnom slučaju.

15. Dakle, već iz ovog samog obrazloženja je doista razvidno da prvostupanjski sud nije niti ocjenjivao niti analizirao personalne niti materijalne dokaze, već su ovakvi zaključci suda površni, bez valjanih zaključaka, osim gole tvrdnje da on ne bi prisvojio nikakav novac, da je postupao u okviru izdane mu prokure, da nije sklapao nikakve fiktivne ugovore niti nalagao plaćanje takvih računa, pa su doista pogrešni i nemaju temelja u svim izvedenim dokazima, te je u odnosu na ovog okrivljenika činjenično stanje doista pogrešno utvrđeno u odnosu na oba dva kaznena djela koja su mu stavljena na teret.

15.1. Naime, kada se doista analizira sama obrana ovog okrivljenika, iz te obrane proizlazi da nakon što su mu predložene fotopreslike isplatnica na listovima od 9-33 spisa, da ne spori da je na isplatnicama na listovima 9-30 njegov potpis ispod žiga Lenerz d.o.o., kao i na listovima 31, 32 i 33, gdje se nalazi njegov potpis ispod oznake "primio", pa dakle već iz takve njegove obrane doista proizlazi da je on potpisao sve isplatnice koje mu se stavljaju na teret u odnosu na kazneno djelo pod toč. I, a da na tim isplatnicama nema potpisa osobe na koju glase te isplatnice.

15.2. Kad se ta obrana okrivljenika dovede u vezu sa iskazima svjedoka Manfreda Lenerza, Karla Josefa Schullera i Josipa Tkaleca, koji su izričito izjavili da oni nisu nikada primili novac naveden na tim isplatnicama, dok je svjedokinja Darija Hrga decidirano izjavila da nije nikada pozajmila 80.000,00 kuna tvrtki Lenerz d.o.o., te da nije primala nikakav novac od I.okr. Antuna Gorete, a koji dokazi upravo govore suprotno od onoga što zaključuje prvostupanjski sud o razlozima zbog čega je donio oslobađajuću presudu.

15.3. Iskaze ovih svjedoka koje je sud citirao nije ocjenjivao niti dovodio u vezu s obranom okrivljenika, a da je doista pažljivije prišao ocjeni iskaza tih svjedoka, onda bi zasigurno uz njegovu obranu utvrdio da ovi svjedoci nisu nikada primili novac za koji su izdane sporne isplatnice na njihova imena.

16. Da je prvostupanjski sud kritičnije pristupio ocjeni i analizi nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka, čiji nalaz nije u presudi citirao u smislu navođenja što bi vještak utvrdio i zaključio iz pregledanih isplatnica, a radi se o zaključku da se radi o nevjerodostojnim isplatnicama po kojima je izvršena isplata u iznosu od 2.666.164,04 kn, od koje je odbio iznos za koji je i svjedok oštećeni Lenerz potvrdio da je u gotovini primio iznos od 80.000,00 eura, te da je ukupno isplaćeno na temelju nevjerodostojnih isplatnica iznos od 2.074.964,04 kune, uz činjenicu da je vještak prihvatio i račun koji je dostavio okrivljenik na 35.000,00 eura i da je ukupna isplata na temelju nevjerodostojnih knjigovodstvenih dokumenata iznosila 1.819.593,54 kune, a same isplatnice kojima su podizana novčana sredstva da su knjigovodstveno nevjerodostojne, budući da nisu potpisane od primaoca isplate.

16.1. S obzirom na tako izvedene dokaze, dakle iskaze saslušanih svjedoka na čija imena glase isplatnice, Karla Josefa Schullera, Manfreda Lenerza, Josipa Tkaleca i Darije Hrga, a koji izričito potvrđuju da taj novac nisu primili, doista je prvostupanjski sud u odnosu na kazneno djelo pod toč. I izreke potpuno pogrešno utvrdio činjenično stanje u odnosu na to je li I.okr. Antun Goreta tako podignuti iznos novca prisvojio, a time i počinio kazneno djelo pronevjere iz čl. 345. st. 1. i 3. KZ/97.

17. Što se tiče zaključka prvostupanjskog suda da okrivljenik ne bi bio počinitelj ovog kaznenog djela, irelevantni su razlozi koje u tom pogledu iznosi prvostupanjski sud, a radi se o financijskim izvješćima FINA-e i prikazivanju financijskog poslovanja društva, koje da bi namirilo sva davanja koja proizlaze iz poslovanja društva i porezna davanja prema Republici Hrvatskoj, a koja izvješća da bi bila u cijelosti prihvaćena od strane FINA-e, su doista bez ikakvog utjecaja na to da li u ponašanju okrivljenika predstoje elementi kaznenog djela pronevjere, odnosno prisvajanja gotovog novca na način kako mu se to stavlja na teret.

18. Isto tako je bez ikakvog utjecaja na to da bi oštećenu firmu zastupala neovlaštena osoba, jer da je prestankom i brisanjem iz registra trgovačkog suda pravne osobe Lenerz d.o.o. sve radnje koje je poduzimao punomoćnik oštećenika bile protivne odredbama ZKP-a i kao takve ništavne. U pogledu ove činjenice prvostupanjski sud je doista izvršio provjeru preko Trgovačkog suda u Osijeku i utvrdio da je protiv firme Lenerz d.o.o. proveden stečajni postupak i da je firma brisana iz registra Trgovačkog suda i da ju je zastupala stečajna upraviteljica Boja Stanković. Iz spisa je razvidno da je doista oštećenik dao punomoć odvjetniku Dubravku Marijanoviću da zastupa firmu u ovom kaznenom postupku i koji je to uredno činio, pa

kako nije znao da je firma brisana iz registra, to je, a što su potvrdili u svojim iskazima stečajna upraviteljica i sutkinja Trgovačkog suda u Osijeku Jadranka Herman, da je stečajna upraviteljica izdala punomoć punomoćniku oštećene, sada stečajne mase, te da je on nastavio zastupanje oštećene sve do završetka prvostupanjskog postupka. U takvoj situaciji sve radnje koje je poduzimao punomoćnik oštećene, nisu u smislu ZKP-a ništavne, niti je neovlašteno zastupao oštećenu, s obzirom da stečajna upraviteljica ima ovlaštenje da zastupa i stečajnu masu, a očito je da ovaj kazneni postupak sa postavljenim imovinsko-pravnim zahtjevom, bez obzira na rezultat odluke o tom zahtjevu predstavlja novo pronađenu imovinu, odnosno dio stečajne mase, pa u tom smislu ne stoji ni obrazloženje prvostupanjskog suda zbog čega bi donio oslobađajuću presudu, jer stečajna masa je pravni slijednik brisane firme i može se pojaviti u kaznenom postupku kao oštećena, pa sve radnje koje je poduzimao punomoćnik nisu bile protiv niti Zakona o stečajnom postupku niti protiv odredbi ZKP-a, a sam imovinsko-pravni zahtjev je bio postavljen od strane ovlaštenog punomoćnika u osobi odvjetnika Dubravka Marijanovića, koji je u trenutku kada je saznao da je firma brisana iz registra dobio i odgovarajuću punomoć od stečajne upraviteljice da zastupa stečajnu masu, koja se pojavila kao oštećenik u ovom kaznenom postupku.

19. Ni ostali razlozi koje ističe prvostupanjski sud, a zbog čega bi donio oslobađajuću presudu u odnosu na kazneno djelo pronevjere, da bi na privatne račune oštećenika u Njemačkoj uplaćivao iznose novca po ispostavljenim računima u ukupnoj vrijednosti od 2.727.634,79 kuna, nisu od nikakvog utjecaja u odnosu na navedene isplatnice po kojima osobe na čije su ime isplatnice glasile, novac nisu primile, a u spisu doista i postoje izdani računi po kojima su vršene isplate prema firmi oštećenika u Njemačkoj i navođenjem usluga koje bi bile obavljene, pa to nije u nikakvoj vezi s ovim kaznenim djelom pronevjere i onoga što se okrivljeniku u odnosu na to djelo stavlja na teret.

20. Što se tiče kaznenih djela počinjenih u stjecaju, a opisanih pod toč. II izreke prvostupanjske presude, za koja je sud oslobodio I.okr. Antuna Goretu, jer da ne bi bio počinitelj tih kaznenih djela, prvostupanjski sud je to obrazložio na način da, kako je to već navedeno i u odnosu na kazneno djelo pod toč. I, da je knjigovodstveno stanje društva bilo uredno, da nitko nije imao primjedbe na poslovanje, da su bili uredni završni računi i bilance koje je prihvatila uprava društva i FINA, da je sklapajući ove ugovore u cijelosti postupao u okviru ovlaštenja iz prokure, da je za sve znao vlasnik oštećenog društva svjedok Manfred Lenerz, i da su svi ti ugovori doista i realizirani, da izdani računi nisu bili fiktivni, već stvarni i da su kao takvi odobreni.

20.1. Međutim, i takvi zaključci prvostupanjskog suda su potpuno pogrešni, jer očito da sud nije niti cijenio niti analizirao ne samo obranu okrivljenika, već ni ostale izvedene dokaze koji imaju poveznice s ovim događajima, pa tako niti iskaze svjedoka Manfreda Lenerza, Karla Josefa Schullera, Josipa Tkaleca i Mirka Hesa, te nalaza i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka, a niti zapisnika o provedenom nadzoru Porezne uprave kao i provedenu reviziju, a koji se upravo odnose na zaključivanje ova dva ugovora.

20.2. Da je prvostupanjski sud barem malo ušao u analizu i ocjenu svih tih dokaza zaista bi došao do suprotnog zaključka. Tako već I.okr. Antun Goreta u svojoj obrani spominje da je s II.okr. Ljubicom Brač, koja je vodila knjigovodstvo za oštećenu firmu Lenerz d.o.o., razgovarao o tome kako firma koju zastupa ima preveliki prihod i u

dogovoru s istom da su željeli smanjiti tu dohodovnu stranu bilance, na način da su sklapali ove ugovore s firmom Izvor d.o.o. i Berak d.o.o., koje upravo zastupala II.okr. Ljubica Brač, pa dakle već iz tog dijela obrane je vidljivo iz kojih razloga su sklopljeni ovi ugovori.

20.3. Nadalje, I.okr. Antun Goreta je tvrdio da on i nije imao ovlaštenje da sklapa bilo koji pravni posao koji premašuje iznos od 5.000,00 kuna, te da je za to morao imati odobrenje oštećenika Manfreda Lenerza, i za koje tvrdi da ga je i imao i da je oštećenik bio obaviješten o svim tim ugovorima.

20.4. Međutim, svi ti ugovori su upravo otkriveni u trenutku porezne kontrole, kao i kod kaznenog djela pronevjere i za koje svjedok Manfred Lenerz tvrdi da uopće nije znao niti da je te ugovore odobrio, da su svi ti ugovori bili nepotrebni, da strojevi za razminiranje nisu bili u prostoru firme Berak d.o.o. niti da je korišten taj prostor, jer da su se isti nalazili ili na terenu ili na drugom mjestu u Đakovu, tako da taj ugovor je bio potpuno nepotreban. Jednako tako, niti da količina lož ulja za koju je izvršena isplata firmi Berak d.o.o., isto tako nije utrošena za potrebe njegove firme, jer da je njegova firma posebno nabavljala gorivo i isto plaćala, a tolika količina da nije bila moguća da se potroši za obavljanje poslova koje su oni ugovarali. Posebno je još istakao da niti isplaćeni iznos u odnosu na firmu Izvor d.o.o. za plaćanje usluga posredovanja uopće ne odgovara istini, jer da su oni uglavnom bili u podzakupu, odnosno da su radili za firme sa ugovorom kao podizvođači, tako da posredovanje II.okr. nije bilo niti potrebno.

20.5. Nadalje, iz iskaza svjedoka Mirka Hesa, koji je upravo bio zaposlenik, a jedno vrijeme i direktor firme Berak d.o.o., za koju je II.okr. Ljubica Brač sklopila ugovor o zakupu, proizlazi da on kao djelatnik te firme nije nikada vidio da u tom skladišnom prostoru firme postoje bilo kakvi strojevi za razminiranje, a niti da je moguće potrošiti toliku količinu lož ulja, jer da se lož ulje trošilo za sušaru i da je ta potrošnja na godišnjoj razini bila vrlo mala, a nikako u količini za koju je oštećena platila cijenu lož ulja.

20.6. Kada se analiziraju i ostali dokazi, među kojima iskaz svjedoka Karla Josefa Schullera i Josipa Tkaleca, a koje prvostupanjski sud nije uopće analizirao, niti cijenio, a koji u svojim iskazima u cijelosti eliminiraju da bi ovi ugovori u stvarnosti bili realizirani, kako u pogledu najma prostora, čuvanja i prijevoza strojeva za razminiranje, tako i utrošenog lož ulja, jer su ovi svjedoci bili zaposlenici u firmi oštećenika i obavljali radove na terenu, te radili na strojevima za razminiranje koji da su bili na terenu ili u Đakovu na drugome mjestu, a nikada u firmi Berak, kao i da nikada nije bilo posredovanja firme Izvor d.o.o. u poslovima koje bi oni obavljali.

20.7. Dakle, ova dva svjedoka u potpunosti eliminiraju da bi ovi ugovori bili realizirani na način kako je to u njima sadržano i da su izdani računi bili fiktivni, kao i izvršene isplate.

20.8. Kada se svemu ovome doda i nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka iz kojeg proizlazi da su izdani računi nevjerodostojni u odnosu na sva tri ugovora, da ih ne prati dokumentacija o vrsti, količini i cijeni poslova koji bi bili izvršavani, mjesta gdje bi bili izvršavani i da su takvi računi sa aspekta Zakona o računovodstvu potpuno nevjerodostojni, onda doista zaključci prvostupanjskog suda i razlozi zbog kojih navodi da ne bi bilo dokazano da je I.okr. Antun Goreta počinitelj i

ova dva kaznena djela u stjecaju, sklapanja štetnih ugovora iz čl. 294. st. 2. i 1. KZ/97, potpuno pogrešni.

20.9. Sve ovo naprijed navedeno jednako se odnosi i na ugovor o poslovno-tehničkoj suradnji kojeg je sklopio I.okr. s firmom Pačarić, kao i sve ono što u vezi tog ugovora proizlazi iz naprijed citiranih dokaza koje sud uopće nije analizirao niti ocjenjivao, a da je to učinio došao bi do potpuno drugačijeg zaključka, da taj ugovor u stvarnosti nije realiziran, jer to u svojim iskazima kako je to navedeno, potvrđuju iskazi svjedoka Manfreda Lenerza, Karla Josefa Schullera, Josipa Tkaleca, koji su bili djelatnici firme, radili na terenu i obavljali radove razminiranja, te u svojim iskazima potvrdili da uopće ne poznaju III.okr. Pačarića, a niti da je njegova firma ili bilo koji drugi djelatnici, obavljali te poslove za koje je sklopljen ugovor, da je firma Lenerz d.o.o uglavnom bila podizvođač i da nije ni mogla sklapati takve ugovore, a nalaz i mišljenje knjigovodstveno-financijskog vještaka samo to potvrđuju, da su isplate po tom ugovoru temeljene na nevjerodostojnoj računovodstvenoj dokumentaciji jer da iste ne prate svi elementi koji su trebali biti naznačeni u toj dokumentaciji, vrsta, količina posla, mjesto i drugo što prati tu dokumentaciju.

20.10. Dakle, i u odnosu na ovaj ugovor i ovo kazneno djelo sklapanje štetnog ugovora, prvostupanjski sud je potpuno pogrešno utvrdio činjenično stanje.

21. Kako je činjenično stanje potpuno pogrešno utvrđeno u odnosu na I.okr. Antuna Goretu za kazneno djelo sklapanja štetnih ugovora iz čl. 294. st. 2. i 1. KZ/97, to je i potpuno pogrešno utvrđeno činjenično stanje kada je sud oslobodio II.okr. Ljubicu Brač i III.okr. Peru Pačarića za kaznena djela opisana pod toč. III i IV izreke prvostupanjske presude, jer je činjenični opis kod tih djela identičan opisu koji je naveden pod toč. II izreke prvostupanjske presude, a koji je stavljen na teret I.okr. Antunu Goreti, a koje je označeno kao kazneno djelo zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292. st. 1. i 2. toč. 2. KZ/97.

21.1. Naime, kod ova dva kaznena djela razlozi zbog kojih je prvostupanjski sud oslobodio okrivljenike, jer da ne bi bilo dokazano da su počinili ova kaznena djela, isto je kao kod I.okr. Antuna Gorete, pa je i kod takvog obrazloženja činjenično stanje potpuno pogrešno utvrđeno, jer sud nije cijenio niti analizirao ni materijalne ni personalne dokaze koji se odnose na ta djela, a vezano za sklapanje ova dva ugovora sa firmom Berak d.o.o. i Izvor d.o.o., koji kako proizlazi ne samo iz iskaza saslušanih svjedoka Manfreda Lenerza, Karla Josefa Schullera, Josipa Tkaleca i Mirka Hesa, tako i ugovora sa firmom Pačarić d.o.o., jer sud i u odnosu na ova dva kaznena djela nije analizirao niti cijenio te dokaze, a iz kojih dokaza proizlaze upravo suprotni zaključci, a što je u svom nalazu i mišljenju u cijelosti elaborirao vještak knjigovodstveno-financijske struke, da je dokumentacija vezana za realizaciju i isplatu cijene po izdanim računima potpuno nevjerodostojna i ne prati događaje, odnosno radove i ostalo što je navedeno, pa je i u odnosu na ta djela činjenično stanje potpuno pogrešno utvrđeno.

21.2. Iz tih razloga valjalo je u cijelosti prihvatiti žalbu državnog odvjetnika, ukinuti prvostupanjsku presudu u oslobađajućem dijelu, te predmet vratiti na ponovno odlučivanje pred drugim predsjednikom vijeća.